

Багдан-Ігар Антоныч/ Богдан-Ігор Антонич (1909 – 1937) – україніскі паэт, празаік, перакладчык, літаратуразнаўца, “закаханы ў жыццё паганец”. Праз афіцыйную забарону шырокую вядомасць яго творы атрымалі толькі ў сярэдзіне 1960-х гадоў. Але пры гэтым Антоныч зрабіў моцны ўплыў на сучасную ўкраінскую паэзію.

І неба падае на хаты...

Вершы

Зіма (Зима)

Краўцы лісіцам шыюць футры,
вятры на буру трубяць грозна.
О Божа, сцеражы, будзь мудры,
птушыныя й людскія гнёзды.

У ста млынах зіма пшаніцу
перамалола ў снег пухнаты.
Насустрач буры нос іскрыцца,
і неба падае на хаты.

Першы снег (Перший сніг)

Восень пераехала па полі возам залатым.
Над сумётамі вісіць туман курчавы – срэбны дым.

Сонца – з промнем-пугай вознік вогненнае конкі.
Нацянькі па небе хмара з хмарай наўздагонкі.

На кудзелі верхавінаў – сіль ад павучыння.
На гару абапіраюцца далоні далячыні.

Вецер жоўты ліст змятае з дрэваў памялом,
і грукоча медным голлем у гаі псалом.

Запавет наступных снежняў – кветкі звялі й кленчаць;

упершыню тады зіму пацалавала вечнасць.

“Г” (“Г”)

І вецер, што імкне па рунным полі,
і дождж, што гоніць руны хмар з раллі,
і ўсмешка зорак залатых зямлі,
і жытняй долі спеў плыве паволі.

І вінаграду, і віна даволі,
і сад, і звонка звоняць салаўі,
і песні іх, нібы фанема “Г”,
і гай, і агняграй, і край на волі.

І лесу сіні цень, і сон у стыні,
і пыл святыні, й галасы ў пустыні,
і коні ў стэпе, і ў краіне казкі.

І ўгрунь, і ў рунь, і з карнавалу маскі,
і свет цудоўны – ноччу, днём, навекі,
і нават лепшы – як апусціш вейкі.

Урывак (Уривок)

Не затушу ад страху лямпы –
бо зробіцца, напэўна, горш,
і ноч раскладзена на ямбы,
у сэрца ўбілася, бы нож.

Гадзіннік б’е, і месяц льецца,
мне не заснуць ад песні дзіўнай.
Мой сон і голас майго сэрца –
па-над трагічнаю Айчынай.

Клёны (Клени)

Схіліліся самотна клёны –
вясны гартаюць лемантар,
малюся зноў зямлі зялёнай,
зялёны сам, нібы трава.

Аброслы мохам ліс вучоны
паэтыку для клёнаў склаў.
Спявае дзень, спяваюць клёны,
шапоча сонцава страла.

Казань да рыбаў (Проповідь до рыб)

Да карасёў, да акунёў і да дэльфінаў,
да ўсіх братоў з салодкіх і салёных вод:
– Вы не давайце нам ікры, ані фішбінаў,
мы прагнем вашых далячыняў, волі і прыгод.

Вада цяжкая, неба – яшчэ больш цяжкое,
Таму нас вабіць глыбіня адна,
чаруе, кліча нас спакусліва рукою
ваш бог каралавы з марскога дна.

пераклад з украінскай – Алена Пятровіч

© Алена Пятровіч, пераклад, 2009